

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiasticorum Vita, Moribus, Officiis Libri Tres

Schevichavius, Gisbertus

Mogvntiae, Anno M.DC.XXI.

Cap. LXXXII. Vnde Oppositis Choris psallendi ratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42349

1. Cor. 14. v. 15. Vt expelleretur, & eliminaretur obliuio à domo sancta sua cantatores sibi fecit Rex verus Salomon, qui toto spiritu inquirendo cognitionem diuinitatis intenderent, ne psallentes deessent Ecclesie sue, quorum cantu nequam spiritus fugaretur, sicut Dauid Sancti docemur exemplo, quo psallente malus ille spiritus expellebatur, qui Saul Regis corda vexabat 1. Reg. 16. v. 23. Propheta quoque, vt prophetarent, psallendi peritum videbant psallere, quo suauit inuitata dulcedine spiritualis infundebatur gratia. 4. Reg. 3. v. 15. Et in Euangelio legimus in domo patris illius filium recuperantis percrepisse Symphoniam, qua epolantes delectabantur fideles, perfidus autem impatienter audiebat Luca 15. v. 25. Dulcis igitur canilena, qua non corpus effeminat, sed mentem animumque confirmat. Ipse quoque Dominus non designatus est dicere. Matth. 11. v. 17. Luc. 7. vers. 31. Cantamus vobis, & non saltastis. Qui domesticus Dei est, exul est mundo; qui conuersatur in celestibus, peregrinus est terris. Peregrinabantur in hoc mundo Hebraei tres pueri, naturam incendi non sentientes. Cantabiles habebant iustificationis Dei, cum hymnum Deo de creaturarum laudatione cantarent. Qui cantat vacuus est, & diuersarum cogitationum curas relegat, sequestrat auaritiam. Tanquam liber ab omni-
 bus corporalium affectibus passionum canebat Propheta Psalm. 70. v. 22. Nam & ego confitebor tibi in vasis Psalmi, veritatem tuam, Deus psallam tibi in cithara, sanctus Israel. Ex-
 nitabant labia mea cum cantauero tibi, & anima mea, quam relemisti. Hæc S. Ambrosius.

CAP. LXXXII.

VNDE OPPOSITIS CHORIS
psallendi ratio.

Itum vero aduersis choris modumque alternatim canendi ab Angelis mutuata est Ecclesia. scribit Socrates lib. 6. hist. c. 8. Tripart. lib. 10. cap. 9. Niceph.

lib. 13. c. 8. S. Ignatio Antiochenorum Episcopo, Apostolorum contemporaneo & perillustri Martyri Angelorum ostensam esse visionem SS. Trinitatem alterna vice decantis collaudantium, ipsumq; Ignatium eandem canendi formam Antiochenae Ecclesiae tradidisse, atque inde ab omnibus Ecclesiis receptam esse. Sed certior huius rei fides habetur & altior, cum de Seraphinis supra thronum consistentibus atq; alternis vicibus, Sanctus, Deo accinentibus, sublimis facta est illa manifestatio Isaia c. 6. v. 3. Et clamabant alter ad alterum, & dicebant Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus exercituum. Vbi auctore S. Hieronymo Hebrei habent iste ad istum, id est, vnus ad vnum, inuicem ad laudes Domini cohortantur.

Angeli & inter se & cum hominibus vicissim diuinas canunt laudes.

§. Quin & Psalmi 137. versum 2. In conspectu Angelorum psallam tibi, ex Hebraeo verti posse, è regione, ex opposito Angelorum psallam tibi, vt quasi homines alterum, & chorum alterum teneant Angeli, atque ita vicissim Deum collaudent, quemadmodum de S. Gudualo Archiepiscopo & confessore accepimus, qui cum aliquando Canonicas Horas more Ecclesiastico inchoaret: Deus in adiutorium meum intende. Angeli subjunxerunt, Domine ad adiuuandum me festina, & ita officium alternis vicibus cum viro Dei totum expleuere. Surius in eius vita c. 7. die 6. Iulii.

Christiani apostolorum temporibus vel praesentes vel proximi alternis Deo vicibus laudes dederunt.

§. Sed & à primis Christianis Deo laudes alternatim cani solitas auctor est Philo lib. de vita contemplatiua. S. Basil. epistola 63. ad Neocaesareana Ecclesia Clericos. Tamen, inquit, ab oratione surgentes, ad psalmodiam instituantur. Et nunc quidem in duas partes diuisi alternis succinenter psallunt. Rursus deinde vni ex ipsis hoc muneris dato, vt quod canendum est, prior ordiatur, reliqui succinunt. Theodosius Imperator iunior primo diluculo cum sororibus suis hymnos alternatim decantabat, vt testatur Socrates lib. 7. cap. 22. Quin & Dionysius Arcopagita cap. 3. Ecles.

des. hierarchia indicat morem canendi hymnos ad alterutrum, quasi vna concordia & consona sacrarum rerum chorea. Quare perperam hoc institutum, vel Chrysostomo, vel Damaso, vel alijs vt primis auctoribus tribuitur. *Durant. l. 3. de ritibus Ecclesie c. 16. nu. 6.*

§. Et olim quidem etiam in Ecclesijs promiscue vna cum Clericis cantauit populus, & Sacerdotibus orationem, vel dantibus vel colligentibus respondere consuevit. Sed quoniam imperitia canentium sapientie accidebat, vt harmonia illa Ecclesiastica dignitati & grauitati congruens in composito vocum sono corrumpere, opportunè *Conc. Laodicenf. c. 15.* prouidit ne præter cantores ad hoc opus adscriptos, qui & pulpitu ascendunt, & de codice legunt, quis in Ecclesia pfalleret. *Dist. 92. c. 3. Non liceat in pulpito pfallere aut legere, nisi qui ab Episcopo sunt ordinati lectores. S. Isid. libro 7. Originum cap. 12. & habetur dist. 21. cap. 2. Cleros. Psalmitæ à Psalmis canendis vocati, canunt, vt excitent animos audientium ad compunctionem. Cantor autem vocatur, quia vocem modulatur in cantu, & est præcentor, succentor & concentor. Videatur idem S. Isidor. lib. 2. de Eccles. Off. cap. 12.*

Quare mos, ut populus viciisim cū Clericis caneret, sit sublatum.

C A P. LXXXIII.

CATHOLICVS CANTVS CATHOLICÆ fidei confessio.

§. Vperest, vt, & cantus vtilitates & fructus eximios commemoremus. Et quidem fructus primus est, quod sit Catholicæ fidei, sanctissimæque religionis nostræ contra aduersarios testatio, cuius probationis vis hac ratiocinatione continetur: Omnis vere Catholicæque fidei confessio & testificatio, DEO est gratissima, & perhonorifica, sed Ecclesiasticus diuinusque cantus, est Catholicæ fidei & religionis.

Acceptissima Deo fidei confessio.